

Відділ культури, туризму та культурної спадщини
Гайворонської районної державної адміністрації
Гайворонська центральна районна бібліотека
Організаційно-методичний відділ

Королева української поезії

Методичні поради до 85-річчя від дня
народження Ліни Костенко

м. Гайворон

2015

Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться, –
у мене жодних претензій нема
до Долі – моєї обраниці.

Ліна Костенко

19 березня 2015 року свій ювілей відзначатиме найвизначніша сучасна українська поетеса Ліна Василівна Костенко. Її твори користуються великим попитом серед читацької аудиторії, їх досліджують науковці, вивчають учні та студенти.

На нинішньому поетичному Олімпі серед інших майстрів слова вже кілька десятиліть живе вона як «нерозгадане чудо», «голос народу». Маючи воістину Божий дар слова, Ліна Василівна є ще й митцем честі, взірцем громадянської мужності. Таким поетом може пишатися будь-який народ світу, бо він є спадкоємцем кращих традицій не лише своєї нації, а й усього людства.

Поезія авторки увібрала в себе дві найбільші людські доблесті – мужність і розум. Водночас – це поезія ніжної та прекрасної жінки, що володіє могутньою силою почуттів, їх витонченістю та аристократизмом. Чистий і щирий голос поетеси, її неповторно-своєрідна поезія чарують читачів; шанувальники її таланту не стомлюються у нетерплячому очікуванні нових книг митця, їх вихід у світ завжди свято для тих, хто кохається у мистецтві слова.

Визначальним для поезії Ліни Костенко є неоромантичний світогляд, у центрі якого – людина, її творчі здібності, вольове начало, активність не лише у творчій, а й у суспільній сфері, утвердження свободи суверенної особистості.

В літературу Ліна Василівна прийшла у післякультурівську добу на хвилі «хрущовської відлиги» разом з такими поетами-«шестидесятниками», як І.Драч, Б.Олійник, Т.Коломієць, В.Симоненко, М.Вінграновський.

Творчий доробок поетеси досить вагомий. Перша збірка «Проміння землі» вийшла в 1957 році. На сьогодні Л.Костенко авторка більше десяти поетичних книг, серед них: «Вітрила» (1958 р.), «Мандрівка серця» (1961 р.), «Зоряний інтеграл» (1963 р.), «Княжа гора» (1976 р.), «Над берегами вічної ріки» (1977 р.), «Сад нетанучих скульптур» (1987 р.), «Вибране» (1987 р.), «Гіацинтове сонце» (2010 р.), Роман «Записки українського самашедшого» (2011 р.), поетичні збірки «Річка Геракліта» та «Мадонна перехресть» (2012 р.) тощо. Перу письменниці належить історичний роман у віршах "Маруся Чурай" (1979 р.), за який вона удостоєна Державної премії ім. Т.Г.Шевченка.

До ювілею Ліни Василівни пропонуємо активізувати роботу книгозбірень району з метою якнайширшої популяризації її життя і творчості.

Так доцільно буде оформити виставку-портрет «Поетичний сад Ліни Костенко»

Звернення:

Шановні читачі!

XX століття увійшло в історію української літератури як століття поезії. У читацькій пам'яті лишаються не окремі рядки чи навіть вірші, а постаті поетів, і одними з найяскравіших є поети-шістдесятники – Д. Павличко, М. Вінграновський, І Драч, В. Симоненко. На чолі цієї невеликої когорти ми бачимо постать жінки – Ліни Костенко, яка стала символом честі і відваги. Сьогодні ми відчинимо двері в дивовижно яскравий світ художнього слова видатного українського митця Л. Костенко.. Отже, запрошуємо вас у поетичний світ Л. Костенко. А допоможе здійснити подорож книжкова виставка “Поетичний сад Ліни Костенко”.

Розділ I . “Митцю не треба нагород, його судьба нагородила”.

Цитата:

«Спасибі вам за побажання злетів
Лечу на перебитому крилі
В Червону книгу запишіть поетів
Поети теж зникають на землі!»
(Ліна Костенко)

Розділ II. «Лиш храм збудуй, а люди в нього прийдуть».

Цитата;

«Чи й справді необхідно,
Щоб жінка була мужня?
Спасибі вам, спасибі за цей пріоритет.
Поетам всіх віків була потрібна Муза
А жінці хто потрібен, якщо вона – поет?»
(Ліна Костенко)

Розділ III. «Життя іде і все без коректур».

Цитата:

«А треба жити. Якось треба жити.
Це зветься досвід, витримка і гарт.
І наперед не треба ворожити,
І за минулим плакати не варт...»
(Ліна Костенко).

Цікавими для читацької аудиторії стануть наступні заходи:

Поетичний альбом «Таємниці поетичного ремесла Ліни Костенко»;
Дискусійна година «Ким для кожного із вас є Ліна Костенко?»;

Поетична мозаїка «В її віршах – історія народу, його щасливі і тривожні дні»;

Творчий портрет «Символ мужності й наснаги»;

Година поезії «Поезія – це завжди неповторність»;

Поетичний вернісаж «Золоті зерна поезії Ліни Костенко»;

Актуальний діалог «Поезія Ліни Костенко в часах перехідних і вічних»;

Літературні години:

«Ліна Костенко – життя у слові»,

«Чутлива поетеса українського слова»,

«Зоря і хрест Ліни Костенко»,

«Жінка з легенди»,

«Серцем, вистражене слово»,

Вечори-портрети:

«Нескорена українка»,

«Ліна Костенко: Людина-легенда»,

«Це голос наш. Це – пісня. Це - душа»,

«Ліна Костенко. Криголам українського духу»,

Години-роздуми:

«Я долю вибрала сама»,

«Душа тисячоліть шукає себе в слові»,

«Минуле – урок для сучасності, проекція на майбутнє»,

Літературна вітальня «Ліна Костенко: мудрість, народжена багатством серця»;

Урок поезії «Любовна лірика Ліни Костенко – мірило людської душі»;

Літературно-музичний вечір «Над берегами вічної ріки»;

Флешмоб «Зі словом вітальним до Ліни Костенко».

Шанувальники творчості Ліни Костенко зможуть поринути в неповторний і чарівний світ художнього слова поетеси під час проведення **поетичного альбому «Королева української поезії»**, що буде присвячений 85-річному ювілею мисткині слова.

Ліворуч в залі – журнальний столик, застелений вишитим рушником. На ньому – книжки, у вазі живі – квіти. Тут «працює» Поет – Ліна Костенко, відбуваються її діалоги з Музою та Долею. Праворуч – два стільці для тих, хто розмовлятиме з Поетом. Там же інсценізуються уривки роману «Маруся Чурай». Ведучі, читці та Скрипка виступають праворуч.

Вступне слово бібліотекаря. Любі друзі! Творчість Ліни Костенко – це ще одна сторінка української літератури. Але не проста сторінка, адже майже усі твори авторки – це роздуми про сенс людського життя, про загальнолюдські цінності. Ці питання хвилювали завжди й усіх, та не кожен міг дати на них відповідь. Намагалася зробити це і Ліна Костенко своїми творами.

Вслухайтесь в Слово Поета, серцем доторкніться його чар, вдумайтесь у його глибокий зміст – і вам відкриється багато таємниць, життєвих, і поетичних.

Отже, запрошуємо вас у поетичний світ Ліни Василівни Костенко.

Скрипка (виконує «Легенду» композитора А. Венявського, потім декламує).

Відмикаю світанок скрипичним ключем.

Чорна ніч інкрустована ніжністю.

Горизонт піднімає багряним плечем

день – як нотну сторінку вічності.

Ліна Костенко

Що сьогодні?

Який веселий фрагмент

із моєї шаленої д о л і?

Усміхається правда очима легенд

і свобода – очима неволі.

Ведучий. Ліна Василівна Костенко, Поет, філософ, безстрашний й напружено мислячий митець, кришталево чесний перед своїм народом і власною совістю. Її геній, незважаючи на всі катаклізми й катастрофи, гоніння й замовчування, був і залишається могутнім незламаним деревом, олімпом сучасної поетичної думки.

Ведуча. Далекі від видавничого процесу люди навіть і уявити собі не можуть, крізь які «лінзи» в 60 – 70-і роки розглядалося кожне слово, як немилосердно перетрушувалися рукописи й викидалося з них усе, що мало бодай натяк на незгоду з офіційною ідеологією. Ліну Костенко звинувачували в найтяжчих гріхах, говорили про ідейну хибність її творчості. Вона надовго замовкла, але не покаялася, а продовжувала писати, тільки вже в шухляду.

Ліна Василівна

Наснився мені чудернацький базар:

під небом, у чистому полі,

для різних людей,

для щедрих і скнар,

продавалися різні Долі.

Одні були царівен не гріш,

А другі – як бідні Мінйони.

Хто купляв собі Долю за гріш.

А хто – і за мільйони.

Дехто щастям своїм платив.

Дехто платив сумлінням.

Дехто – золотом золотим.

А дехто – вельми сумнівним.

Долі-ворожки, тасуючи дні,

до покупців горнулись.

Долі самі набивались мені.

І тільки одна відвернулась.
Я глянула їй в обличчя смутне,
Доля. Ти все одно не візьмеш мене...
Ліна Василівна. А може візьму?

Доля.
Ти собі затям...
За мене треба платити життям,
А я принесу тобі горе.

Ліна Василівна.
Хто ж ти така?
Як твоє ім'я? Чи варта такої плати?

Доля. Поезія – рідна сестра моя.
Правда людська – наша мати.

Ліна Василівна.
Я її прийняла, як закон.
І диво велике сталося:
минула ніч. І скінчився сон.

А Доля мені зосталась.
Я вибрала Доля собі сама.
І що зі мною не станеться -
у мене жодних претензій нема
до Долі – моєї обраниці.

Ведучий. Ліна Костенко не любить галасу, вона скромна і нечестолобна, рідко спілкується з репортерами. Ми дуже рідко бачемо її на телеекрані.

Я в людей не проситиму сили,
я нічого в житті не просила,
як не просять гранітні схили,
щоб у спеку дощі їх зросили.
Я в людей попрошу тільки віри
в кожне слово, почуте від мене,
в кожний погляд очей моїх сірих,
в кожную ласку рук не студених.

Ведуча. У нас добре навчилися не помічати особливо яскравих зірок, робити вигляд, що їх не існує. Ще замолоду душа Ліни Костенко задихалася в атмосфері духовної блокади, тотального наступу на паростки національного відродження, засилля кар'єристів і підлабузників. Її поезія була криком протесту.

Читець
Блюстителі, халтура – ваше хобі.
Ви, фабриканти вір і недовір,
зробити вам би по духовній пробі –
вас забракує кожен ювелір.
Номенклатурні дурні, бюрократи,
пласкі мурмила в квадратурі рам!

Ваш інтелект не зважає на карати,
а щонайбільше просто на сто грам.

Ведучий. Політичні наглядачі за літературою дуже боялися, щоб слово Ліни Костенко не набуло всенародного поширення і не збурило людей. Вони боялися даремно. Це слово мало на всіх вплив набагато більший, аніж усі агітаційні засоби функціонерів від культури.

Читець

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиймись.
Хтось ними плакав, мучився, болів,
із них почав і ними ж завершив.
Людей мільярди, і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!
Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія – це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Ведуча. Що ж так хвилювало в той час Ліну Костенко? Які пекельні муки терзали й мучили її вразливу поетичну душу?

Читець

Поезія згубила камертон.
Хтось диригує ліктями й коліном.
Задеренчав і тон, і обертон,
і перша скрипка пахне нафталіном.
Поезія згубила камертон.
Перецвілась, бузкова і казкова.
І дивиться, як скручений пітон,
скрипковий ключ в лякливі очі слова.
У правди заболіла голова
од часнику, політики й гудрону.
Із правдою розлучені слова
кудись біжать по сірому перону...

Скрипка виконує «Кантабіле» композитора Паганіні. Входить Муза.

Ліна Костенко

Ти знов прийшла, моя печальна музо.
Не бійся, я не покладаю рук.
Пливе над світом осінь, як медуза,
і мокре листя падає на брук.
А ти прийшла в легесеньких сандаликах,
твій плащик ледь прип'ятий на плечі.
О, як ти йшла в таку негоду, здалеку,
така одно-однісінька вночі!

Де ти була, у Всесвіті чи в Спарті?
Яким вікам світилася в імлі?
І по якій несповідимій карті
знаходиш ти поетів на землі?
Ти їм диктуєш долю, а не вірші.
Твоє чоло шляхетне і ясне.
Поети ж є і кращі, й щасливіші.
Спасибі, що ти вибрала мене.

Муза

Не треба думати мізерно.
Безсмертя є ще де-не-де.
Хтось перевіяний, як зерно,
У ґрунт поезії впаде.
Митцю не треба нагород,
його судьба нагородила.
Коли в людини є народ,
Тоді вона уже людина.

Ведучий. Але Божа справедливість все-таки восторжествувала і в 1977 році після довгих вагань і консультацій на вищому рівні цензура дозволила вихід поетичної книжки Ліни Костенко «Над берегами вічної ріки». Це була книжка великого болю, тривоги й іронії. Замість набридлих фанфар і барабанів читачі, нарешті, відчули справжній словесний симфонічний оркестр.

(Скрипка виконує прелюдію «Алегро» композитора Крейслера)

Читець

Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлений Едем
і за волошку в житі золотому.
За твій світанок, і за твій зеніт,
і за мої обпечені зеніти.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло встигло оддзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натхнень.
Що десь у світі кров ще не пролито.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.

Ведуча. На початку 80-х років з-під пера поетеси народжується історичний роман у віршах «Маруся Чурай», названий українською енциклопедією середини 17-го століття Шлях його до читача теж був

досить тривалим. Які крамоли тільки не приписували цьому творові і в чому тільки не звинувачували авторку!

Інсценізується уривок з роману «Маруся Чурай», III розділ («Сповідь») від слів «Вже воду брала з іншої криниці» до – «...Оце і є вся правдонька про нас»

Ведучий. 1987 року в житті Ліни Василівни відбулася знаменна подія – їй присуджена Державна премія імені Т.Г.Шевченка за історичний роман «Маруся Чурай» і збірку поезій «Неповторність». Це була вистраждана і заслужена нагорода. Слово Ліни Костенко завжди було на сторожі правди. «Література, – писала поетеса, – це не змагання, а боротьба. Боротьба не амбіцій, не стрибки в висоту, не біг наввипередки. Це одвічна боротьба добра і зла, справедливості і несправедливості, людського і нелюдського. Хто знає, якби не така нелегка доля, чи змогла б я підняти свою поезію до таких висот.

Що доля нелегка, – в цім користь своя є.

Блаженний сон душі мистецтву не сприяє»

Ведуча. Крім історико-романтичного роману «Маруся Чурай» є в поетеси й інші твори, в яких чути голос віків. Прикметно, що з історії Ліна Костенко вибирала найтрагічніші її сторінки: суд над легендарною Марусею Чурай, спалення Жанни д'Арк, осліплення князя Василька, помста княгині Ольги древлянам, розп'яття Ісуса Христа, смерть Предтечі...

Ведучий. Що б не писала поетеса, на першому місці завжди були проблеми морального вибору, а те, що вона розв'язувала їх на матеріалі подій тисячолітньої давності, лише надавало особливої значущості: якщо люди здавна мучилися ними, то їх неодмінно треба вирішувати.

Читець

Нажився він. І недругів нажив.

Йому було без року дев'яносто.

Життя стужив, і друзів пережив,

і умирав зажурено і просто.

Важкі повіки... стежечка сльози...

і жаль безмірний однієї втрати:

«В мистецтві я пізнав лише ази.

Лише ази! Як шкода умирати...»

Земля пером. Чудний був чоловік.

Душа понад межею витривалості.

Щоб так шукати, і за цілий вік –
лише ази! – ні грама досконалості.

Ти, незглибима совісте майстрів,

тобі не страшно навігацій Лети!

Тяжкий був час. Тепер кого не стрів –
усі митці, художники, поети.

Всі генії.

На вічні терези

кладуть шедеври у своїй щедроті.
Той, хто пізнав в мистецтві лиш ази,
Був Мікеланджело Буонаротті.

Ведуча. Збірка «Інкустації» – це розсип перлин мудрості. Вони ніби показують усім нам істинні шляхи добра, мобілізують волю, додають сили протистояти злу, активно формують високі моральні переконання. За цю збірку Ліні Костенко присуджена одна з найпрестижніших премій – премія Ф.Петрарки, титана італійського Відродження. У дипломі, зокрема, зазначається: «Спеціальна премія світовій поетесі Ліні Костенко». Не українській, а світовій, бо справжня поезія, звісно ж, належить світові. Це є свідченням того, що Україна входить до духовного й інтелектуального європейського і світового братства.

Ліна Костенко

Те, що принижує, – пронизує.
Душа образ не забува.
Все, чим образили поета,
акумулюється в слова.
А слово – струм. А слово – зброя.
А віще слово – вічове.
Душа, зруйнована, як Троя,
своїх убивць пережива.

Ведучий. Ліна Костенко самотня, самотійна у всьому. Вона віддає перевагу дорогам невторованим, темам – нерозробленим. Переспівів у неї немає. Кожне явище сприймає й описує по-своєму.. Ліна Василівна була і є найпопулярнішим поетом серед читачів усіх вікових категорій, найчеснішим, найбезстрашнішим, з нині живущих, митцем слова. Тому з повним моральним правом Ліна Костенко говорить своїм читачам жорстку правду про них самих і про те, в якому суспільстві вони живуть.

У 1993 р. в «Літературній Україні» були надруковані сатиричні віршовані мініатюри під загальною назвою «Коротко – як діагноз». Вони про нас.

Читець 1-й.

Ми дикі люди, ми не знаєм звичаїв.
Ми нищим ліс. Ми з матір'ю на «ти».
Ми свій кінець пришвидшуєм, пришвидшуєм
У колективних нетрях самоти

Читець 2-й.

Душа ніяк не вийде із-під варті,
То культ особи, то культура мас.
Колись ми, кажуть, виникли від мавпи,
Надалі мавпа виникне від нас.

Читець 3-й.

Вмирає Дніпро і Арал не воскрес. А може,
Земля вже й не зірка?
Уже у шагреновій шкірі небес прорвалася озонова дірка.

Читець 4-й.

В минулому в нас відняли майбутнє.
В майбутньому нам віддадуть минуле.
А де ж наше життя сьогоднішнє?!

Читець 5-й. Історія сміється сардонічно.

Читець 6-й. Так століття – навіть зрячі йдуть наосліп.

Читець 7-й.

І не надійся, все це не минеться,
Допоки хам не схаменеться.

Читець 8-й.

Так багато попелу на світі,
Що він вже не стукає в груди людства.

Читець 9-й.

Імперія – гріховність і верховність
Іови націй в череві кита.
Проникливі балачки про духовність
І шовінізму чорна блекота.

Читець 10-й. В мені щодня вбивають Україну.

Читець 11-й.

Поети, не катуйте читача!
То непростенно – гріх багатослів'я
Коротко – як діагноз.
І хоч трошки надії.

Ведучий. Золоту сторінку творчості Ліни Василівни становить її духовний діалог з матінкою природою. Це особливо ніжна струна її поетичної ліри, напоєної любов'ю до всього, що живе під небом рідної України.

Читець.

Мене ізмалку люблять всі дерева,
І розуміє бузиновий Пан,
Чому верба, від крапель кришталева,
Мені сказала: «Здрастуй!» крізь туман.
Чому ліси чекають мене знову,
На щит піднявши сонце і зорю.
Я їх люблю. Я знаю їхню мову.
Я з ними теж мовчанням говорю.

Ведуча. Симфонія кохання у творчій палітрі поетеси – ніби «золоте пташення» поетичного саду. Ці перлини інтимної лірики дають щасливу нагоду делікатно доторкнутися до найяскравішого в душі автора. Читаючи її вірші про кохання, ми ніби поринаємо в дивовижний світ високих святих і чистих почуттів.

Читець.

І день, і ніч, і мить, і вічність,
І тиша, і дев'ятий вал –
твоїх очей магічна ніжність

і губ розплавлений метал.
В ніч високосного притулку –
коли йде обертом земля –
ти до плеча мене притулиш
безсмертним рухом скрипаля.

(Скрипка виконує «Андантино» композитора Хачатуряна)

Читець

... спини мене отямся і отям
така любов буває раз в ніколи
вона ж промчить над зламаним життям
за нею ж будуть бігти видноколи
вона ж порве нам спокій до струни
вона ж слова поспалює вустами
спини мене спини і скамени
ще поки можу думати востаннє
ще поки можу але вже не можу
настала черга й на мою зорю
чи біля тебе душу відморожу
чи біля тебе полум'ям згорю.

Заключне слово

Поетичне слово Ліни Костенко пророче, наповнене філософською глибиною, високою духовністю, збагачене й розцвічене всіма барвами веселки. Воно збагачує читача інтелектуально, звеличує душу і серце благородними шляхетними почуттями, чарує несказанною красою слова.

Уся поезія Ліни Василівни – це приклад обережного, трепетного ставлення до слова, розуміння його значення..

Доповненням до заходу стане перегляд літератури «Перлини мудрості Ліни Костенко», а його окрасою – виконання пісень на слова ювілярки.

Про Ліну Костенко

Андрусенко В. Кодекс честі як імператив життя: На прикладі життя і творчості Ліни Костенко // Дивослово. – 2003. – №3. – с.43-48.

Бажан М. Поема про кохання і безсмертя: До ювілею Ліни Костенко // Дивослово. – 2005. – №3. – с.53-55.

Бакуменко О. У майбутнього слух абсолютний...: [Про творчість Л.Костенко] // Культура і життя. – 2005. – 6 квітня. – с.6.

Башкирова О. Діалог із фольклорною традицією у віршуванні Ліни Костенко // Слово і час. – 2004. – №11. – с.90-93.

Духовний олімп України: Літературний вечір, присвячений ювілею Ліни Костенко // Дивослово. – 2000. – №3. – с.37-40.

Ковальчук О. "Нехай тендітні пальці етики торкнуться вам серце і уста": Етико-гуманістичний зміст інтимної лірики Л.Костенко // Дивослово. – 2000. – №3. – с.33-35.

Костенко Л. // Історія української літератури. У 2 томах. Т.2. – К.: Наукова думка, 1988. – с.675-683.

Кулиняк Д. Ліна Костенко // Жінка. – 2005. – №3. – с.4.

Панченко В. Ржищів Ліни Костенко // Літературна Україна. – 2006. – №6. – с.1, 8.

Панченко В. Самотність на верхів'ях: Поезія Ліни Костенко в часи "відлиги" і "заморозків" // Дивослово. – 2005. – №3. – с.54-59.

Салига Т. "Віддайте мені дощ, віддайте мені тишу": "Вольтова дуга" слова Ліни Костенко // Літературна Україна. – 2008. – №27. – с.5.

Сизоненко О. Зоря і хрест Ліни Костенко: Назустріч діамантовому ювілею. // Літературна Україна. – 2005. – 10 березня. – с.1, 6.

Сизоненко О. Море Ліниної поезії: До ювілею Ліни Костенко // Урядовий кур'єр. – 2005. – 19 березня. – с.7.

Інтернет про Ліну Костенко

Дроздовський Д. «Поезія Ліни Костенко в часах перехідних і вічних», або післямова до круглого столу [Електронний ресурс] / Дмитро Дроздовський. – Електрон. текст. – Режим доступу: www.dt.ua/3000/3680/50636/?printpreview. – Загол. з екрану. – Мова: укр. – Електрон. версія друк. статті (Дзеркало тижня. – 2005. – № 27(555) 16-29 лип.) – Перевірено: 14.06.2010.

Видано матеріали круглого столу кафедри філології Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Ліна Костенко [Електронний ресурс] – Електрон. текст. – Режим доступу: <http://kostenko.electron.com.ua/>. – Мова: укр. – Перевірено: 14.06.2010.

Сайт-присвята видатній українській поетесі нашого часу.

Ліна Костенко [Електронний ресурс] – Електрон. текст. – Режим доступу: www.pisni.org.ua/persons/67.html. – Мова: укр. – Перевірено: 14.06.2010.

Біографія, 38 пісень на слова поетеси (тексти, записи в мп3, ноти).

Терещук В. Загадка Неповторності [Електронний ресурс] / Василь Терещук. – Електрон. текст. – Режим доступу: www.gazeta.lviv.ua/articles/2005/03/21/3616/. – Загол. з екрану. – Мова: укр. – Електрон. версія друк. статті (Львівська газета. – 2005. – № 49 (615) 21 бер.) – Перевірено: 14.06.2010.

Декілька слів про Ліну Костенко.

Матеріал підготувала
методист ЦБС

В.Яровенко

Відповідальна за випуск
директор ЦБС

В.Рейниш